Evanghelia după Ioan (1)

Ioan 1

William Kelly

© SoundWords, Online începând de la: 11.10.2018, Actualizat: 22.12.2018

soundwords.de/ro/a11376.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Ioan 1

Versetul 1

> **Ioan 1.1:** La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.

Cuvântul, manifestarea Dumnezeirii, are existență veșnică, are personalitate proprie și Dumnezeire strict personală, nu simplă *qeio,thj* = „natură divină” (Romani 1,20) ci *qeo,thj* = „Dumnezeire” (Coloseni 2,9). Vedem pe Unul care era înainte să înceapă timpul. Nu este nici măcar începutul creației, ci mai înainte, pe când Cuvântul era la Dumnezeu, înainte ca toate lucrurile să fie făcute prin El. Noi putem privi înapoi până înainte de începerea creației: Cuvântul *evge,neto* = nu *„a devenit“*, ca ceva care a început să existe, ci Cuvântul *h=n* **=** „era” Cuvântul creator, da, era Creatorul. În continuare: El »era la Dumnezeu« - *nu la Tatăl*; căci Scriptura nu vorbește niciodată despre astfel de corelații. »Cuvântul era *la Dumnezeu*«. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt erau prezenți; dar Cuvântul era la Dumnezeu, »și Cuvântul era Dumnezeu«. El nu era o creatură, ci în ceea ce privește ființa Lui era divin, cu toate că nu numai El singur era divin. Erau și alte Persoane în Dumnezeire.

Versetul 2

> **Ioan 1.2:** Acesta era la început cu Dumnezeu.

Nu la un moment mai târziu, ci »la început«, pe când încă nici o creatură nu începuse să existe, Cuvântul era la Dumnezeu. Pentru acest adevăr suntem extraordinar de mulțumitori lui Dumnezeu. Cine în afară de Dumnezeu putea să vorbească despre aceste lucruri? El este, Cel care l-a folosit pe Ioan să scrie, și tot ce spune El este demn, necondiționat, de crezut. Cuvântul »era la început la Dumnezeu«. Personalitatea lui era veșnică, tot așa cum era natura sau existența Lui. El nu era o simplă emanare[1], „revărsare”. Această idee au avut-o la început indo-arianer. Conform cu aceasta Dumnezeu nu era cu adevărat sublim și neîngrădit și liber, ci era supus îngrădirilor și constrângerilor. Însă aceasta este incompatibil

cu suveranitatea Lui și în cele din urmă conduce la acel panteism, care face universul dumnezeu și prin aceasta neagă pe adevăratul Dumnezeu. Potrivit acestei idei El ar fi un simplu Tad (Das), o forță abstractă, care totuși nu este independentă și în sine însuși mulțumit cu puțin, ci dorește după alții, ca să se reverse în ei - Brahma, Vishnu și Shiva, creatorul, susținătorul și distrugătorul. În sistemul hinduist dezvoltat mai târziu, dumnezeirea era explicată logic creator prin revărsări și universul însuși era panteistic mai de grabă o revărsare decât o creație care a luat naștere prin voința, puterea și planul dumnezeiesc. Totul este în curgere și este amăgire.

Ce contrast constituie acest caracter triplu față de Trinitatea Tată, Fiu și Duhul Sfânt, care sunt *un* Dumnezeu! Și avatarul[2] acestui caracter triplu, chiar și Krishna – legenda a apărut mult mai târziu – cât de departe sunt acestea de întrupare! Prin aceasta Dumnezeu și omul sunt unite pentru veșnicie într-o Persoană și anume în El, care prin moartea Sa este Împăciuitorul întregii creații, atât a celei cerești cât și a celei pământești, și Împăciuitorul acelora care prin har vor domni împreună cu El peste toate, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl.

După aceea în continuare ni se face cunoscut, că ...

Versetul 3

> **Ioan 1.3:** Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.

Cuvântul nu a fost creat, ci El Însuși a creat toate*. Cuvântul este Creatorul a tot ce are existență dăruită. El a creat totul. Nici o creatură nu a primit viața, care să nu vină de la El. Cuvântul a fost Creatorul. Dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, aceasta ar fi fost atunci ceva imposibil pentru El. Dacă El nu ar fi fost »la început la Dumnezeu«, nu ar fi fost posibil să I se atribuie într-un fel oarecare aceasta, Lui, Cuvântul veșnic. Dar creația este aici confirmată ca fiind lucrarea Lui, nu numai într-un fel pozitiv, ci fără excepție pentru fiecare creatură. Așa ni se spune în Coloseni 1.16,17 „(1:16) pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri şi cele care sunt pe pământ, cele

văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorităţi: toate au fost create prin El şi pentru El. (1:17) Şi El este mai înainte de toate şi toate se menţin prin El.“, că »prin El au fost create toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și *El* este înainte de toate și toate se mențin prin El.« Ce dovezi noi și de netăgăduit ale Dumnezeirii!

> *Consider remarca, că răul însuşi (şi nu numai materia) a fost creat prin Cuvânt, nu numai că este nepotrivită, ci este de respins. Aceasta este filozofie falsă; este hegelianism[3], chiar şi la aceia care îl resping pe Hegel. Răul nu are nimic a face cu creaţia, căci el este în contradicţie internă cu ea şi este incompatibil cu ea. Nu este vorba de rău în sensul de pedeapsă corporală, căci aceasta este trimisă cu prioritate de Dumnezeu. Dar răul morar dintr-o creatură este o contradicţie cu relaţia în care Dumnezeu a aşezat această creatură. De aceea nu este nici în Dumnezeu şi nici de la Dumnezeu, că este un eşec cu privire la ceea ce odinioară exista ca rod al bunei plăceri a lui Dumnezeu, dar care este totuşi tolerat ţinând seama de domnie şi răscumpărare. Astfel îngerii au părăsit starea lor iniţială. Satan nu a stat (sau nu stă) în adevăr, şi Adam a căzut din starea lui iniţială de inocenţă. Aceasta nu este în nici un caz o îngrădire a puterii divine; ci dimpotrivă: rătăcirea, împotriva căreia eu lupt aici, îngrădeşte bunătatea Sa şi adevărul Său. Este imposibil să fie în Dumnezeu sau de la Dumnezeu contrariul a ceea ce este El, şi El este bun, numai El singur; în creaţie poate fi uşor aşa, şi este aşa *acolo* unde creaţia nu a fost păstrată de Dumnezeu sau nu a fost răscumpărată prin harul Său.

Fiecare din aceste locuri din Scriptură ne dau indicații clare în cea mai înaltă formă. Chiar și Geneza 1 începe abia cu Ioan 1.3 „(1:3) Toate au fost făcute prin El, şi fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.“, chiar dacă în primele două versete se fac referiri la stări din creație care sunt nedefinit de mult înainte de Adam. Dar despre detaliile, care urmează la timpul potrivit, nici un loc din Scriptură nu ne dă informații complete. Ce a fost înainte de creație este trecut complet sub tăcere în Geneza 1. Ioan 1.1,2 „(1:1) Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am contemplat şi ce au pipăit mâinile noastre, cu

privire la Cuvântul vieţii (1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“ ne arată în modul cel mai clar veșnicia înainte de creație și creația însăși (Ioan 1.3 „(1:3) Toate au fost făcute prin El, şi fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.“).

Însă aici este mult mai mult decât puterea unei ființe eterne. Căci ajungem acum la ceva mult mai înalt și mai personal; nu la ceea ce prin El a fost chemat la existență, ci la ceea ce era în El. »Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică« (1 Ioan 5.20 „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“). »În El era viața.«* Singura viață, care aici merită atenția, este aceea, - pentru că ea este veșnică – care este aptă să cunoască pe Dumnezeu, să se bucure de El, să-I slujească și să-L adore și pe lângă aceasta este potrivită pentru prezența Lui, ca să fie veșnic la El. Credincioșii au viață; dar ei au viață în Fiul, nu în ei înșiși, ci în El. Aici însă viața nu este privită în afara originii ei în El. Pe parcursul acestei evanghelii vom auzi cum această viață este dată altora. Duhul este preocupat cu Ființa Persoanei Sale. Numai El introduce în locul acesta constatarea deosebit de interesantă: »și viața era lumina oamenilor« (Ioan 1.4 „(1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.“).

* Ordinea versetelor în Ioan 1.3,4 „(1:3) Toate au fost făcute prin El, şi fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut. (1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.“, pe care Lachmann, Tregelles și Westcott și Hort („Notes on Select Reading” p. 73-74) o preferă (parțial din cauză că interpunctuația în unele ediții foarte vechi lipsește și parțial pentru că unele copii, ediții și unii înaintași au făcut-o așa) este *o] ge,gonen evn auvtw/| zwh. h=n..* (după ACpmDGpml, Vulg. Syrcu Sahid). Dar așa cum Tischendorf și alții zece (printre ei Weiss și Blass) mă decid şi eu fără rezerve pentru punct și virgulă sau chiar pentru punct după *ge,gonen* și încep o propoziție nouă cu *evn auvtw/| zwh. h=n.* Intenționat se diferențiază între ceea ce s-a creat *prin* Cuvânt sau a fost chemat la existență, și viața *în* El; și această diferențiere se pierde, dacă propoziția nouă începe la *o] ge,gonen.* Nu este o învățătură greșită, să limitezi în felul acesta viața în Cuvânt? În afară de aceasta, privit gramatical, nu este felul lui Ioan să folosească *ge,gonen evn auvtw*

pentru „făcut prin El”. Totodată trebuie atunci ca această viață, care ar însemna universul viu (în sine însuși o propoziție ciudată, nepotrivită cu Scriptura și lipsită de sens), să fie lumina oamenilor, în opoziție cu învățătura categorică care urmează imediat după aceea, că exclusiv Cuvântul era lumina. Pe de altă parte propoziția este, așa cum este ea văzută în mod obișnuit, în deplină armonie cu stilul evanghelistului, unde ea se întâlnește și în altă parte. Aceasta a arătat-o Dean Alford.

Versetul 4

Ioan 1.4: Și viața era lumina oamenilor.

Nu îngerii, ci oamenii erau ținta. El nu spune: viața, ci: lumina oamenilor. Viața era prezentă numai pentru aceia care cred în Numele Lui; lumina însă depășește acest cadru. Ceea ce face vizibil, este lumina. Așa găsim în Proverbe 8 frumoasa prezentare a înțelepciunii, pe care Domnul o poseda la începutul căii Sale și înaintea lucrărilor Sale de demult, și ea era desfătarea Lui, tot așa cum desfătarea înțelepciunii era în fiii oamenilor.

Dar în realitate omul era într-o stare decăzută și despărțit de Dumnezeu; și așa se vestește aici, că domnea un întuneric mult mai îngrozitor decât întunericul care domnea peste adâncuri înainte de începerea lucrării de șase zile.

Versetul 5

Ioan 1.5: Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o.

Nici întunericul nu este mama tuturor lucrurilor, așa cum spun păgânii, și nici demonul rău, adversarul permanent al Domnului bun al luminii. De fapt starea morală a omului decăzut este o respingere a luminii; el se deosebește total de realitatea fizică, în măsura în care el nu este influențat de lumină. Numai harul poate, așa cum vom vedea pas cu pas, rezolva această problemă.

Aici trebuie să ținem seama, că Ioan nu vorbește nicidecum despre viață, ci despre viața în Cuvânt, despre care se dă asigurarea că el este lumina oamenilor. Celelalte lucruri nu sunt luate în considerare, se rămâne în domeniul omului. Așa se spune în Coloseni 1, că Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut, care aici este revelat pe deplin în Om și pentru oameni. El este lumina oamenilor, și nu este o altă lumină; căci dacă omul are ceea ce Scriptura numește lumină, el o are numai în Cuvânt, care este viața. Incontestabil Dumnezeu este lumină și în El nu este nici un întuneric; dar El locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, și nici un om nu L-a văzut și nu-L poate vedea. Dar nu așa este cu Cuvântul despre care citim: »Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o.« Ia seama la precizia bătătoare la ochi a frazelor. Ea luminează în întuneric – aceasta este natura ei, »luminează« și nu „a luminat”; dimpotrivă, forma abstractă se schimbă cu forma istorică, când ni se spune că întunericul n-a cuprins-o.

Am avut astfel expunerea Duhului despre Cuvânt, mai întâi cu privire la Dumnezeu, apoi cu privire la creație și în cele din urmă cu privire la oameni, în acest caz cu o sentință severă referitoare la starea lor morală cu privire la lumină și nu numai la viață.

În continuare ne este prezentat Ioan, care a fost trimis de Dumnezeu să mărturisească despre lumină.

Versetele 6-8

> **Ioan 1.6-8:** A fost un om trimis de Dumnezeu; numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el lumina, ci a venit ca să mărturisească despre lumină.

Dumnezeu, care este lumină, în bunătatea Lui era la lucru, ca să îndrepte atenția spre lumină; căci nevoia omului era mare. De aceea un om a fost trimis de El – numele lui era Ioan. Așa cum ni se spune în altă parte, el era lampa care ardea și lumina (*o` lu,cnoj*); dar Cuvântul era lumina (*to. fw/j*), de aceea a venit el, ca să depună mărturie pentru El. Căci misiunea lui nu este văzută aici în legătură cu Legea sau cu o altă intenție legalistă, ci în legătură cu lumina (și

de aceea raza lui de acțiune depășește granițele Israelului), pentru ca el să mărturisească despre lumină, ca astfel toți să poată crede prin el. Este vorba de credința personală în Mântuitorul, nu numai de atenționarea morală a mulțimii, a vameșilor și soldaților sau a altor oameni, așa cum este în evanghelia după Luca. Fiecare loc din Scriptură este desăvârșit și perfect, potrivit scopului divin, ca să glorifice pe Isus. Lumina este aici tema prezentată din punctul de vedere al intenției pline de har a lui Dumnezeu. Ioan este numai un instrument și un martor; *el* nu era lumina, ci trebuia să mărturisească despre lumină.

Versetul 9

> **Ioan 1.9:** Lumina adevărată era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om.

Că lumina luminează pe orice om, exclude philonismul[4] și platonismul[5], așa cum am văzut mai înainte la Ewigen și manichaeism[6]. Legea lucra în aceia care erau sub Lege, aceștia erau Israel; lumina, la venirea ei în lume – o temă principală în învățătura apostolului nostru (1 Ioan 1-4; 2,8.14 etc.) – aruncă strălucirea ei asupra fiecărui om. Expresia „a veni în lume” sau „unul, care vine în lume” este folosită de rabini ca noțiune pentru nașterea omenească; dar tocmai de aceea ar fi cea mai pură tautologie, când apoi este văzută în context cu *pa,nta a;nqrwpon* [nqr. = "*orice om"*]*. Propoziția relativă definește mai detaliat și spune, că după întruparea ei lumina adevărată luminează pe orice om, aceasta înseamnă că ea își aruncă strălucirea asupra lui.

> * Nu pare neapărat necesar h\n cu evrco,menon să se pună cu acelaşi înţeles cu forma de trecut ”kam”, chiar dacă o parte de propoziţie ca o] fwti,zei pa,nta a;nqrwpon ar putea fi introdusă logic între verb şi participiu. După cât ştiu, aceasta nu se face niciunde, la care Marcu 2.18 „(2:18) Şi ucenicii lui Ioan şi fariseii posteau; şi ei·au venit şi I-au spus: „De ce ucenicii lui Ioan şi ucenicii fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?““ în nici un caz nu este un caz de acelaşi fel (locul acesta introduce lipsuri, şi Alford tolerează aceasta). Dar dacă ar fi aşa, unde este atunci buna-cuviinţă, să ne spună în acest prolog – în care fiecare parte

de propoziţie scurtă, da, fiecare cuvânt, este plin de adevărul cel mai mare -, că adevărata lumină, care luminează pe orice om, era pe cale să vină în lume (*nu:* să se reveleze, ceea ce este cu totul altceva)? Pe de altă parte, construcţia, aşa cum A.V. o redă[7], chiar dacă ea este garantată prin traducerile vechi din vest şi ost şi chiar prin părinţii greci, pare să nu fie cu adevărat permisă. Ea ar cere prezenţa articolului la evrco,menon. Participiul nu înseamnă „aceasta vine", ci „la venire", ceea ce nu ar putea avea un context corect în legătură cu a;nqrwpon. Căci cât de ciudată este atunci învăţătura care rezultă din aceasta, că fiecare om la venirea în lumea întunericului are sau primeşte lumina lui Hristos! Cu o] învaţă un adevăr important, şi aceasta sufocă concepţia quäker şi nu o recomandă. Căci este Cuvântul în natura lui proprie şi nu o lumină lăuntrică, care aruncă lumină asupra fiecărui om. Numai El, Cel care vine aici, este Lumina adevărată pentru om şi lasă strălucirea ei să cadă pe toţi,pe cei mari şi pe cei mici, pe iudei şi pe greci. Este ca lumina soarelui pentru întreaga omenire – dar privit spiritual.

Rezultatul în sine însuși înseamnă însă condamnare pe baza împotrivirii naturii – căci ni se spune:

Versetele 10-13

Ioan 1.10-13: El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului (*avndro.j*), ci din Dumnezeu.

Ce coborâre adâncă și plină de dragoste, că El, Cuvântul veșnic, adevărata Lumină, era în lume - în lumea care își avea existența de la El! Cât de enormă este neștiința lumii, căci lumea nu L-a cunoscut pe Creatorul ei! Dar El avea *un* loc pe pământ, pe care îl privea cu plăcere ca fiind locul Lui propriu (*ta. i;dia*): El a venit acolo; și poporul Lui propriu (*oi` i;dioi*) nu L-a primit! Era respingere și nu neștiință.

Aceasta a făcut calea liberă pentru descoperirea a ceva nou. Oamenii au fost puși deoparte din această lume decăzută într-o părtășie nouă și incomparabil mai intimă cu Dumnezeu. Și acestora – în măsura în care ei primeau pe Hristos (căci aici nu este vorba de „orice om”) – El le-a dat dreptul să ocupe locul copiilor lui Dumnezeu, acelora care cred în Numele Lui. Aceasta nu este o simplă poziție de onoare exterioară, care ajută la obținerea suveranității, ca și cum prin adoptare se păstrează numele de familie, demnitatea și mărimea. Este o legătură reală de viață și natură, o legătură de naștere vie. Ei erau *te,kna qeou,* copii ai lui Dumnezeu. Nu că ei erau mai buni decât ceilalți. Odinioară ei erau departe și dușmani în ceea ce privește duhul, pe baza faptelor lor rele. Ei credeau în Numele lui Hristos; erau născuți din Dumnezeu. Era o lucrare a harului divin prin credință. Aici nu avea loc nici o descendență naturală din vreo oarecare parte, nici un efort personal și nici o influență, oricât de pline de demnitate ar fi fost ele.

Ioan nu descrie niciunde credincioșii ca *ui`oi*., ci ca *te,kna*, căci ținta lui este viața în Hristos și mai puțin hotărârile lui Dumnezeu prin mântuire. Pavel însă ne numește (ca în Romani 8) atât*ui`oi.* cât și *te,kna qeou*, căci el scoate în evidență atât locul minunat, care ne-a fost dat în contrast cu robia sub Lege, cât și intimitatea legăturii noastre ca copii ai lui Dumnezeu. Pe de altă parte este remarcabil, că Isus nu este numit niciodată *te,knon* (cu toate că El ca Mesia este numit *pai/j* sau rob), ci *ui`o,j.*

El este Fiul, singurul Fiu la sânul Tatălui, dar nu *te,knon,* ca și cum El ar fi născut de Dumnezeu, așa cum suntem noi. Numele este unul de cea mai apropiată rudenie, dar totuși o rudenie derivată. Aceasta este confirmat de constatarea imediat următoare a lui Ioan: »... celor ... născuți din Dumnezeu«. Așa este văzut fără nici o excepție, chiar dacă A.V.[8] în mod greșit în 1 Ioan 3, redă *te,kna* prin „fii”. Ei cred în Numele Său după revelarea a ceea ce este Cuvântul. Orice origine în creație este exclusă și orice legătură anterioară este terminată și lichidată; este introdusă o nouă rasă. Ei erau desigur oameni și în realitate nu încetează să fie oameni; dar ei au fost născuți din nou spiritual, în sensul cel mai adevărat născuți din Dumnezeu, ei sunt părtași naturii dumnezeiești (2 Petru 1) în sensul că viața lor nouă descinde din Dumnezeu.

Viața este, așa cum putem constata pretutindeni în scrierile lui Ioan și Pavel, total diferită de existența naturală. Viața este posedarea acelei naturi divine a existenței, care în Fiul niciodată nu a avut un început, căci El era viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost revelată. El este viața noastră; noi trăim, pentru că El trăiește. Ea este adevărat în El și este adevărat în noi: în El inițial – în noi dăruită prin har; și cu toate acestea ea nu este nici un moment independentă de El, ci este în El. Însă noi avem acum viața; niciunde nu se învață, că noi trebuie să ne naștem din Dumnezeu, ci numai, că noi ca credincioși am fost născuți din Dumnezeu.

Ne îndreptăm acum de la revelarea Cuvântului în propria Lui natură spre revelarea Lui ca om aici jos pe pământ. Întruparea este pusă înaintea ochilor noștri, revelarea deplină a lui Dumnezeu față de oameni și în Om.

Versetul 14

> **Ioan 1.14:** Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi, și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr.

Aici nu este vorba despre ce era Cuvântul, ci despre ce a devenit El. El era Dumnezeu; El a devenit carne și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.

Nu era o viziune temporară, trecătoare, ca aceea de pe muntele sfânt, oricât de sublimă ar fi ea. Martorilor ei li s-a oferit în har contemplarea gloriei Lui – nu era gloria unui cuceritor pământean, da, nici măcar gloria mesianică, ci era gloria Singurului de la Tatăl (*para. patro,j*). El nu poartă nici o sabie la cingătoare, El nu călărește spre victorie, nu au loc nici un fel de lucruri îngrozitoare în dreptate; Cuvântul devenit carne a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Așa este El, Cel a care a fost la început și înainte de început și așa a devenit cunoscut. Fără îndoială El era Împăratul, El este Dumnezeu și totuși Dumnezeu pe pământ – un Om, care locuiește printre oameni, plin de har și de adevăr. Numai în acest fel putea Dumnezeu să fie revelat altfel decât prin judecată, care nu ar fi lăsat nici o speranță, ci la tragicul sfârșit ar fi adus numai nimicire în

măsură nelimitată. El venise cu total alte intenții, așa cum secțiunea aceasta arată la timpul potrivit, la care răul complet al omului era deja pe deplin cunoscut și simțit. El a locuit între noi plin de har și de adevăr. Nu era o vizită sau o theophanie (= arătare a lui Dumnezeu), ca în alte cazuri din Vechiul Testament. Așa a revelat El pe Dumnezeu, care este dragoste. Dar harul este mai mult, harul este dragoste în mijlocul răului, care se ridică deasupra lui, care merge dedesubtul acestuia și biruiește răul cu bine.

Și așa a fost Isus, când umbla pe pământ, plin de adevăr; căci altfel harul nu ar mai fi fost har, ci o imitație ticăloasă și dăunătoare atât pentru Dumnezeu cât și pentru om. Isus nu a fost așa, ci El era plin de har și de adevăr – și aceasta în această ordine. Căci harul aduce adevărul și face sufletul capabil să primească adevărul și să-l suporte, căci el însuși stigmatizează sufletul ca păcătos. El – și numai El singur era plin de har și de adevăr. El a venit, ca să facă cunoscut aceasta, ca să facă cunoscut pe Dumnezeu Însuși. Căci așa cum adevărul este acțiunea dragostei divine în mijlocul răului, așa este adevărul descoperirea tuturor lucrurilor, așa cum sunt ele în realitate: de la Dumnezeu și căile Sale și hotărârile Sale în jos spre om și spre orice gândire și simțământ, spre vorbirea și lucrarea omului, da, spre orice activitate nevăzută făcută pentru bine sau pentru rău, în toate timpurile și pentru veșnicie. Așa a locuit El între noi, plin de har și de adevăr.

Și Dumnezeu nu a omis să depună mărturie cu voce tare despre El.

Versetul 15

> **Ioan 1.15:** Ioan a mărturisit despre El și a strigat: „Acesta era Cel despre care am zis: Cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine.”

În mod bătător la ochi Ioan este prezentat în fiecare mare parte a acestui capitol cu mărturia sa. Înainte a fost revelarea abstractă a luminii. Aici este confruntarea Sa actuală cu lumea, la care se referă mărturia. Și deoarece aceasta este o chestiune istorică, noi am moștenit ce a mărturisit Ioan și nu numai o descriere a acesteia, ca mai înainte. El spune: »Acesta era Cel despre care am zis: Cel care

vine după mine este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine.« Venirea lui Isus după Ioan nu era o diminuare a gloriei Sale, ci exact contrariul. Între cei născuți din femei nu este nici un proroc mai mare decât Ioan Botezătorul. Dar Isus este Dumnezeu. Dacă Lui I-a plăcut așa, ca să vină în timp după Ioan, El I-a întrecut totuși cu mult în ce privește rangul și poziția, și era înainte de el. Da, El a fost cu adevărat înainte de Ioan, însă numai pentru că El era divin.

Ultimul verset (Ioan 1.15 „(1:15) (Ioan ·a mărturisit despre El şi a strigat, spunând: „Acesta era Cel despre care am zis: «Cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine»“.)“) pare să fie o intercalare, dar foarte bogată în învățăminte. Însă linia directă a adevărului decurge astfel:

Versetul 16

> **Ioan 1.16:** Plin de har și de adevăr ... Pentru că noi toți am primit din plinătatea Lui, și har peste har.

Un adevăr uimitor! El este darul și Dăruitorul – plin de har și de adevăr; și noi toți am primit din plinătatea Lui*. Aceasta este partea celui mai neînsemnat credincios. Cel mai puternic este numai cel care este mai puternic, deoarece el Îl onorează mai bine. Căci în afară de El nu este nici o binecuvântare, și de aceea nu este nici o lipsă pentru sufletul care Îl are pe Hristos. Dacă credincioșii din Colose sau de oriunde altundeva încearcă să adauge ceva la Domnul, aceasta este o adevărată pierdere și nu este nici un câștig. Se adaugă numai ceva care abate de la El. Căci Hristos este totul (*ta. pa,nta*) și în toți.

> * Gnosticismul[9] a semănat sămânța lui nimicitoare înainte să moară apostolul nostru – da, probabil chiar înainte să moară Pavel. La începutul secolului al doilea aflăm că Basileides a dezvoltat sistemul foarte mult, ca să despartă pe Isus de Hristos. Hristos era pentru el o emanare (= scurgere) de la Dumnezeu, care s-a unit cu Isus la botezul Lui și care înainte de moartea Sa pe cruce s-a întors înapoi la plinătate. În felul acesta a fost respinsă atât întruparea cât și mântuirea. În această himeră nelegiuită chiar și Hristos nu este Dumnezeu

adevărat, ci o scurgere, care a fost trimisă ca să facă cunoscut pe marele Dumnezeu și să demasce pe satan demiurgul[10] (Iehova), care a adus în lume tot răul. Se vede ușor, cum învățătura apostolului dă la o parte mai dinainte această învățătură greșită necuviincioasă și distrugătoare, prin aceea că el constată adevărul simplu despre Persoana lui Hristos și despre lucrarea Sa, chiar dacă o face într-un timp în care nu se constata numai existența germenilor acestei învățături (a gnosticismului).

Expresia »har peste har« a pus pe mulți oameni în încurcătură, de fapt fără motiv; căci o astfel de expresie se întâlnește nu rareori și la autorii din lume, care ar trebui să liniștească pe oricine are această întrebare, care înseamnă pur și simplu: har peste har, un har urmează după altul fără nici o îngrădire sau nereușită – o plinătate de har și nu o simplă lucidă luare cunoștință despre harul din noi ca răspuns al harului din El. Să remarcăm în continuare că locul din Scriptură vorbește de har peste har și nu de adevăr peste adevăr, căci aceasta din urmă ar fi total nepotrivit; căci adevărul este ceva unic și nu se poate vorbi așa despre el. Același apostol scrie copilașilor, nu pentru că ei nu cunoșteau adevărul, ci pentru că îl cunosc și că nici o minciună nu vine din adevăr. Ungerea, pe care ei au primit-o efectiv, îi învață în toate lucrurile și ea este adevărată și nu este minciună. Dar așa cum harul aduce adevărul, tot așa adevărul lucrează prin har. Ce binecuvântare, că noi am primit din plinătatea Sa, și anume har peste har!

Pe Sinai a fost cu totul altceva,

Versetul 17

Ioan 1.17: ... pentru că Legea a fost dată prin Moise; harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.

Nu, că Legea era păcat. Departe acest gând! Legea este sfântă; și poruncile sunt sfinte și drepte și bune. Dar Legea în totalitatea ei nu este în stare să mântuiască pe om sau să reveleze pe Dumnezeu. Ea nu poate nici să dea viață, și nici nu poate revela ceva. Ea cere de la om, să facă ce este dator față de Dumnezeu și față de semenii

lui; dar cerința este făcută degeaba omului, căci el era păcătos înainte de a fi dată Legea. Căci așa cum este de sigur că Legea a fost dată prin Moise, tot așa de sigur prin Adam a venit păcatul în lume. Omul a căzut și era pierdut; nimeni în afară de Domnul Isus Hristos nu putea să aducă viața veșnică. Viața veșnică nu era accesibilă omului fără moartea Sa ca ispășire pentru păcat. Dar aici încă nu am ajuns la lucrarea lui Hristos sau la mesajul harului, care se răspândește în lume, și care își are fundamentul în evanghelie, ci este vorba de Persoana Sa în lume; și despre aceasta se depune mărturia: »Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos (*evge,neto*)«. Acolo și numai acolo dragostea dumnezeiască a fost mai tare decât răul din om; acolo și numai acolo s-a descoperit totul și s-a aflat în adevărata relație cu Dumnezeu, căci acesta este adevărul. Isus este cu adevărat un Mântuitor divin.

Dar acolo este mai mult decât aceasta. Dumnezeu Însuși trebuia făcut cunoscut, și nu numai arătarea plinătății binecuvântării în Hristos. Și sufletele trebuiau prin mântuire nu numai aduse în starea binecuvântării. Însă omul ca atare nu este în stare să cunoască pe Dumnezeu. Cum să se rezolve această problemă?

Versetul 18

> **Ioan 1.18:** Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, *Acela* L-a făcut cunoscut.

Numai așa se poate cunoaște Dumnezeu, cum este El, căci Hristos este adevărul, Cel care revelează și Cel care este revelarea lui Dumnezeu în tot ce este în legătură cu Dumnezeu. Scriptura nu spune niciodată, așa cum spun raționaliștii și – cu regret – teologii, că Dumnezeu este adevărul. Ci: Dumnezeu este »Eu sunt«, Cel ce există din Sine și în Sine Însuși; El este lumină, El este dragoste. Dar Hristos este cu adevărat Adevărul, așa cum Duhul are puterea și lucrează în oameni. Și Hristos a făcut cunoscut pe Dumnezeu, ca Unul care *este* Fiu în sânul Tatălui – nu ca Unul care *era* în sânul Tatălui, ca și cum L-ar fi părăsit; așa cum El a părăsit gloria și acum ca Om S-a reîntors înapoi în glorie. El nu a părăsit niciodată sânul Tatălui. Acesta este locul Lui permanent și felul Lui deosebit de a

avea legătură și părtășie cu Tatăl. De aceea noi prin Duhul Sfânt avem prin har privilegiul să cunoaștem pe Dumnezeu, așa cum Fiul L-a făcut cunoscut, care din veșnicie în veșnicie a savurat în chip desăvârșit și neîngrădit dragostea acelei părtășii. Ah, în ce cerc al legăturii divine ne introduce El pe noi! Nu Lumina oamenilor sau Cuvântul în acțiune sau Cuvântul devenit carne, ci singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Îl face cunoscut potrivit cu poziția Lui proprie în natura Lui și cu plinătatea Lui proprie în relația Lui intimă cu Tatăl. Chiar și Ioan Botezătorul era de pe pământ și vorbea de pe pământ, deoarece își avea originea pe pământ. Numai despre Isus, ca singurul dintre oameni, se putea spune, că El a venit din cer și era peste toate și că El a mărturisit ce a văzut și auzit, așa cum face și Duhul Sfânt. Era misiunea Lui să facă cunoscut pe Dumnezeu și anume pe baza propriei Lui părtășii cu El.

Dacă versetele anterioare cuprind prefața divină, secțiunile care urmează pot fi privite ca un preludiu. Ioan Botezătorul dă ca răspuns delegației venite să se informeze o informație, care în primul rând este negativă, dar care este o mărturie pentru Domnul Isus. Ca vas unic demn de mărturia pentru Mesia, umplut cu Duhul Sfânt din pântecele mamei, el a fost întărit, așa cum nu a fost nimeni mai înainte, în misiunea de a pregăti Domnului calea.

Versetele 19-28

> **Ioan 1.19-28:** Și aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim preoți și leviți, ca să-l întrebe: „Tu cine ești?” Și a mărturisit și n-a tăgăduit, și a mărturisit: „Nu sunt eu Hristosul”. Și ei l-au întrebat: „Atunci cine ești? Ești tu Ilie?” Și el a spus: „Nu sunt!” „Ești tu profetul?” Și a răspuns: „Nu!” I-au spus deci: „Cine ești?” Ca să dăm un răspuns celor care ne-au trimis. Ce spui despre tine însuți?” El a spus: „Eu sunt glas al unuia care strigă în pustiu: ‚Neteziți calea Domnului’, după cum a spus profetul Isaia.” Și ei erau trimiși dintre farisei. Și l-au întrebat și i-au spus: „Atunci de ce botezi, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie, nici profetul?” Ioan le-a răspuns, zicând: „Eu botez cu apă. În mijlocul vostru este Unul pe care voi nu-L cunoașteți, Cel care vine după mine, căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua sandalei”.

Acestea se petreceau în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

Așa a îngrijit Dumnezeu, ca în inimile poporului Său să se trezească o așteptare generală a lui Mesia și să li se dea o mărturie deplină. Și niciodată nu a existat un adevărat martor mai independent ca Ioan, care s-a născut și a crescut și a trăit, totul fiind orientat spre momentul potrivit, când el putea să mărturisească despre Mesia.

Căci în timp ce întrebările exacte ale celor trimiși de iudeii din Ierusalim arată cât de neliniștite erau inimile lor, cum vreau să se convingă de adevăratul caracter și ținta acelui israelit misterios – el însuși din neamul preoțesc și de aceea, așa cum ei ar fi trebuit să știe, exclus de la titlul de Mesia – răspunsul nu a fost neclar. Ioan nu era Unsul. Aceasta era preocuparea principală a cercetării lor; și evanghelia noastră redă foarte simplu și complet răspunsul său.

Este o anumită greutate la răspunsul următor. Căci atunci când el este întrebat: „Ești Ilie?”, el spune: „Nu sunt”. Cum se împacă această negare din gura lui Ioan cu mărturia Domnului, pe care El o dă slujitorilor Lui în evanghelia după Matei 17.11,12 „(17:11) Şi El, răspunzând, le-a spus: „În adevăr, Ilie vine întâi şi va restabili toate. (17:12) Dar Eu vă spun că Ilie a venit deja şi ei nu l-au cunoscut, ci i-au făcut ce au vrut; tot astfel şi Fiul Omului are să sufere din partea lor“.“ despre Ioan? »Ilie a venit deja și ei nu l-au cunoscut, ci i-au făcut ce au vrut; tot astfel și Fiul Omului are să sufere din partea lor. Atunci ucenicii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul.« Și ei aveau dreptate. Cheia pare că se găsește în Matei 11.14: »Și, dacă vreți să primiți« (spune Domnul și prin aceasta apăra pe Ioan într-un timp în care el părea să se clatine în mărturia lui; căci cine în afară de Unul este martorul credincios?) »el este Ilie care trebuie să vină«. Un astfel de cuvânt avea nevoie de urechi care să-l audă. Ca și la Domnul (Fiu al Omului și totodată Mesia), mărturia lui și soarta lui trebuiau să fie legate cu venirea lui însoțită de dezonorare și necazuri și totodată cu putere și glorie. Iudei gândeau desigur numai la ultimele. Însă nu numai pentru a satisface pe Dumnezeu, ci și adevăratelor nevoi ale omului, Isus a trebuit mai întâi să sufere, înainte să fie glorificat și înainte să Se reîntoarcă în putere. Așa a venit Ilie în credință (»dacă vreți să primiți«) în Botezătorul, care a depus mărturia lui în smerenie și cu rezultate care în ochii oamenilor erau neînsemnate și deosebit de

mici. Dar Ilie va veni și într-un fel, care se potrivește revenirii Domnului, care vine să elibereze pe Israel și să binecuvânteze lumea sub domnia Lui. El nu a venit pentru astfel de iudei, care priveau numai la aspectul exterior; să îndrepți atenția spre Botezătorul era o batjocură; căci dacă ei nu aveau nici o înțelegere pentru tainele lui Dumnezeu sau pentru căile Lui, dacă ei nu vedeau nici o frumusețe în Domnul smerit – la ce ar folosi atunci să vorbești despre slujitor? Chiar dacă ucenicii ar fi slabi, ei pătrund totuși în adevăruri care sunt ascunse de oameni, și lor le este dăruit să vadă prin credință înapoia aspectului exterior adevăratul caracter al slujitorului și al Domnului.

Cu toate acestea Ioan Botezătorul ocupă locul său ca martor pentru Isus, pentru gloria Lui personală și divină și la sfârșit, când este provocat, el folosește în fiecare evanghelie cuvântul profetic referitor la el: »Eu sunt glas al unuia care strigă în pustiu: „Neteziți calea Domnului"«. Isus era DOMNUL – Ioan nu era *mai mult* decât un glas în pustia pământului, da, în pustia lui Israel, ca să-I pregătească calea.

Ei l-au întrebat mai departe, de ce atunci botează, dacă nu este nici Mesia, nici Ilie (aceasta înseamnă, precursorul direct al împărăției în putere și glorie pe pământ – Maleahi 4), nici prorocul (aceasta înseamnă, corespunzător cu Deuteronomul 18 – ceea ce însă apostolul Petru în Faptele apostolilor 3 aplică tot așa de clar la Domnul Isus, așa cum iudeii pare să fi despărțit de Mesia). Aceasta oferă lui Ioan ocazia să depună o altă mărturie despre gloria lui Hristos; căci răspunsul lui este, că el însuși botează cu apă, dar acolo este Unul între ei, care într-adevăr este încă necunoscut, care vine după el, căruia el nu este demn să-I dezlege sandalele.

Este evident, că botezul lui Ioan a jucat un rol deosebit în inimile oamenilor, căci fără nici un semn sau vreuna din minuni au pus întrebarea, dacă Botezătorul era Hristos. El punea capăt stării vechi și arăta clar o poziție nouă în loc să fie un rit familiar, așa cum voiau să-l facă adepții tradiției. Pe de altă parte Scriptura face tot așa de clar, că el este total diferit de botezul creștin: și anume așa de diferit, că ucenicii, care înainte fuseseră botezați cu botezul lui Ioan, trebuiau botezați pe Hristos, dacă au primit adevărul deplin al

Evangheliei (Faptele apostolilor 19). Reformatorii și alții sunt în mod ciudat proști și limitați, când resping această diferență, care este nu numai importantă ci și clară și precisă. Să ne gândim la calvin, care numește o rătăcire nebună, în care unii au fost duși, ca să accepte că botezul lui Ioan ar fi diferit de botezul nostru! Mărturisirea despre un Mesia care va veni se deosebește foarte mult de moartea Sa și de învierea sa; și aceasta este rădăcina diferențelor, care are urmări importante.

De la Ioan 1.19-28 Ioan Botezătorul nu se ridică peste ceea ce era iudaic și corespundea acelei economii. Secțiunea următoare ne prezintă mărturia pe care el a dat-o când a văzut pe Isus apropiidu-Se. Și aici se vede lucrarea lui Hristos în toată dimensiunea puterii îndurătoare, la care ne-am putea aștepta s-o găsim într-o evanghelie care și-a propus să arate gloria Persoanei Sale.

Versetul 29

> **Ioan 1.29:** A doua zi, el L-a văzut pe Isus venind la el și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”

Nu era nici un simbol, care să fie mai bine cunoscut unui iudeu, decât simbolul Mielului. Acesta era jertfa zilnică a lui Israel, dimineața și seara. În afară de aceasta mielul de paște era partea componentă fundamentală a sărbătorii principiale din an; și în mod deosebit deoarece prima lui folosire este în legătură cu ieșirea copiilor lui Israel din casa robiei. De aceea putem înțelege, ce gânduri și ce sentimente trebuie să fi cuprins inimile acelora care acum așteptau un Mântuitor, când Isus a fost mărturisit așa de premergătorul Său: »Iată, Mielul (*avmno.j*) lui Dumnezeu«. În cartea Apocalipsa El este văzut deseori ca Miel, însă acolo accentuat cu un alt cuvânt (*to. avrni,on*), ca Cel sfânt, Cel suferind lepădat pe pământ, în opoziție cu monștrii sălbatici, furioși, mijloacele politice și religioase ale puterii lui satan în lume (Ioan 13). Aici gândul pare să nu fie atât de mult pus pe Cel sacrificat și înălțat ci pe jertfă: »Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii.«

Ioan nu spune: „care va ridica”, și cu atât mai puțin „care a ridicat”;

și nicidecum nu se poate susține gândul, că El a îndepărtat atunci păcatele. Este forma grea de exprimare, așa cum se întâlnește deseori în scrierile lui Ioan și în alte locuri; și însemnătatea trebuie înțeleasă în toată dimensiunea ei, indiferent de timpul când se va împlini ea. Acolo era Persoana și aceasta era lucrarea Sa. În felul acesta mărturia privește la acțiunea morții lui Hristos în totalitate; dar acestea nu trebuie să apară toate deodată. Primul rezultat trebuie să fie evanghelia, mesajul despre iertarea păcatelor oricui crede. În loc ca numai păcatele să fie înaintea lui Dumnezeu, sângele Mielului este pus înaintea lui Dumnezeu și de aceea Dumnezeu putea să întâmpine lumea în har și nu în judecată. Nu numai dragostea venise în Persoana lui Hristos, așa cum s-a arătat ea în timpul vieții Lui, ci acum se vărsase și sângele, prin care Dumnezeu putea să curățe și pe cel mai rău; și evanghelia este declarația lui Dumnezeu făcută oricărei făpturi, că El este gata să primească pe toți și să curățe în mod desăvârșit pe toți care primesc pe Hristos. În realitate Îl primesc numai aceia care sunt ai Lui – Adunarea; dar mărturia este dată întregii creații.

Când Hristos va reveni în Împărăția Sa, se va vedea un alt rezultat; căci atunci întreaga creație va fi eliberată din robia stricăciunii, și Israel va vedea la urmă pe Mesia, pe care în necredință oarbă L-au străpuns, Rezultatul binecuvântat al jerfei lui Hristos va fi atunci foarte extins, dar încă nu va fi deplin. Abia cerul nou și pământul nou (și aceasta depășește domeniul limitat al profeților iudaici, dar este înțelesul deplin pe care apostolii creștini îl acordă cuvintelor) vor privi ultima împlinire; și atunci se va vedea cu adevărat, că Isus cu adevărat era »Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!« Căci atunci – și nu mai înainte – păcatul va fi dispărut absolut total și împreună cu el și urmările lui. Cei răi vor fi judecați și aruncați pentru totdeauna în iazul de foc, la fel și satan și îngerii lui. Atunci dreptatea va fi fundamentul relațiilor lui Dumnezeu cu lumea, nu inocența ca la început, și nici acționarea în Hristos cu privire la păcat, așa cum este astăzi, ci atuni totul va fi făcut nou.

Observă că Botezătorul nu vorbește despre „păcatele” lumii. În ce rătăcire fatală cad oamenii, când oamenii cutează să interpreteze adevărul lui Dumnezeu în felul oamenilor! Nu numai în predici și în cărți se întâlnește această eroare mare și mult răspândită. Liturghiile

festive ale bisericii catolice și evanghelice greșesc în aceeași măsură în acest punct. Ele modifică și falsifică inconștient Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când ele se referă direct la acest loc din Scriptură. Cu privire la credincioși, Pavel și Petru arată amândoi, că Domnul Însuși a purtat păcatele noastre pe cruce. Fără aceasta nu ar fi nici o pace pentru sufletul nostru și nu ar exista nici o bază legitimă pentru adorarea lui Dumnezeu corespunzător eficacității lucrării lui Hristos. Creștinul este îndemnat, prin sângele lui Isus să aibă îndrăzneală să intre în Locul Preasfânt. Sângele a spălat în același timp păcatele sale și a făcut din el un om nou; dar aceasta este valabil numai pentru credincios. Poziția și starea celui necredincios este în totală opoziție cu aceasta. Aceasta este valabil pentru orice om natural. El este foarte departe de aceasta, el este vinovat, în întuneric, în moarte. Vorbirea liturghiilor amestecă toate acestea, cee ce desigur corespunde practicii închinării lor; căci lumea este tratată ca și biserica, și biserica ca lumea. Dacă Hristos ar fi Mielul care ridică păcatele lumii, atunci toți oamenii ar fi mântuiți înaintea lui Dumnezeu și de aceea s-ar putea apropia cu îndrăzneală și închina; dar nu este așa. Sângele este acum vărsat pentru păcatele lumii, așa că evanghelistul poate merge și poate predica Evanghelia și poate să asigure de iertarea păcatelor pe toți care cred; dar toți care resping Evanghelia trebuie să moară în păcatele lor și pot fi judecați așa de îngrozitor din cauză că au respins mesajul harului.

Dar Dumnezeu nu uită niciodată aici demnitatea Domnului Isus. De aceea Ioan Botezătorul adaugă:

Versetele 30,31

> **Ioan 1.30-31:** Acesta este Cel despre care spuneam eu: „După mine vine un Om care este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine.* Și eu nu-L știam, dar ca El să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu (*evn eijn*) apă.”

Aici nu se face referire la judecata Sa mesianică, ca în celelalte evanghelii, care de fapt nu relatează o mărturie ca aceasta cu privire la gloria Sa. Fără îndoială, și Ioan a chemat sufletele din

Israel să se pocăiască cu privire la Împărăția care se apropia; dar aici revelarea lui Isus pentru Israel este singurul punct de vedere.

Ea este tema vastă a acestei evanghelii. Faptul că Botezătorul nu a cunoscut mai înainte pe Isus, făcea ca mărturia lui să fie și mai solemnă și mai categorică înaintea lui Dumnezeu:și oricare ar fi fost convingerea lui cea mai lăuntrică, când Domnul a venit să fie botezat, aceasta nu a împiedecat semnul exterior, sau mărturia, pe care el o depuea despre Persoana și lurarea Sa, așa cum a făcut-o mai înainte.

> * Este interesant și instructiv să observăm, că Ioan trece sub tăcere față de farisei (Ioan 1.27 „(1:27) Cel care vine după mine, căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua sandalei“.“) preexistența lui Hristos în veșnicie ca bază pentru faptul că El exista înainte de el, chiar dacă El S-a născut după el. Compară Ioan 1.15,30 „(1:15) (Ioan ·a mărturisit despre El şi a strigat, spunând: „Acesta era Cel despre care am zis: «Cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine»“.)“ „(1:30) Acesta este Cel despre care spuneam eu: «După mine vine un Om care este înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine».“.

De aceea citim:

Versetele 32-34

> **Ioan 1.32-34:** Și Ioan a mărturisit, spunând: „Am văzut Duhul coborând, din cer, ca un porumbel și a rămas peste El. Și eu nu-L știam; dar Cel care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: „Cel pe care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste El, Acela este Cel care botează cu Duh Sfânt«. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Acesta era semnul potrivit pentru Mântuitorul. Corbii au fost folosiți în înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a hrăni profetul înfometat într-o zi întunecată; dar nu așa a fost arătarea Duhului coborât din cer, ca să rămână asupra lui Isus. Numai porumbelul putea să fie forma corectă, căci el este simbolul curățeniei fără pată al Aceluia asupra căruia a venit. Însă El a venit asupra Lui ca om, dar Isus era un Om

fără păcat; El era tot așa de adevărat om ca și toți ceilalți oamenii – dar cât de cu totul altfel a fost El decât cei dinaintea Lui și cei după El! El era Omul al doilea în totală opoziție cu omul dintâi. Și El este ultimul Adam: necredința așteaptă zadarnic o evoluție mai superioară, dacă Îl trece cu vederea, pe El, în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

Să observăm de asemenea, că Duhul a venit înainte de moartea Domnului Isus. Când Hristos a murit, El a murit pentru alții. Când a suferit și a devenit Mielul de jertfă, aceasta nu a fost pentru Sine Însuși. Isus nu avea nevoie de sânge, ca apoi să poată fi uns cu Untdelemnul sfânt. El Însuși era Sfântul lui Dumnezeu în exact aceeași natură care în toți ceilalți a dezonorat pe Dumnezeu.

Dar dacă Duhul se odihnea asupra Lui ca Om, El este Cel care botează cu Duhul Sfânt. Nimeni nu putea să boteze în felul acesta, decât numai Dumnezeu. Ar fi blasfemie să spui altceva. Este dreptul deplin al unei Persoane divine să acționeze în felul acesta; și de aceea Ioan Botezătorul a vestit clar aceasta; și în fiecare evanghelie el arată spre Isus, ca spre Acela care botează cu Duhul Sfânt, spre deosebire de el, care boteza cu apă. Este lucrarea măreață a lui Isus din cer, așa cum la cruuce El era Mielul lui Dumnezeu.

Cu toate că ținta imediată a misiunii sale, căreia îi aparținea botezul, era revelarea lui Isus pentru Israel, Ioan arată spre El ca Miel al lui Dumnezeu în legătură cu lumea. El Îl mărturisește ca fiind Cel veșnic, oricare ar fi fost timpul în care El a venit (și desigur era momentul adevărat, »împlinirea timpului«, așa cum ne asigură marele apostol în Galateni 4.4), care este nu numai subiectul Duhului Sfânt coborât din cer, care rămâne asupra Lui, ci El Însuși botează cu Duhul Sfânt.

> **Ioan 1.34:** Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Aceasta era relaţia Lui personală: nu Fiul Omului, care trebuia să fie înălțat, dacă noi trebuia să avem viața veșnică, ci Mielul lui Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu. Pe de altă parte aici nu este făcut cunoscut sau revelat *Tatăl* de către singurul Său Fiu, ci *Dumnezeu*

cu privire la marea realitate a păcatului lumii, și *Isus* ca Mielul Său, care ridică păcatul lumii. Astfel botezul Duhului Sfânt nu este dătător de viață, ci este acea putere a Duhului care lucrează în viața pe care credinciosul o are deja, pune deoparte de tot ce este carne și lume și aduce în părtășie cu gloria și natura lui Dumnezeu, așa cum ele se revelează în Hristos. El a fost ca Om pe pământ, nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, însă El a fost totdeauna conștient de aceasta; noi, care devenim așa prin credința în El, suntem făcuți conștienți de părtășia noastră prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. Dar coborârea Duhului, care L-a uns, L-a adus chiar și pe El într-o poziție nouă aici pe pământ, așa cum arată evangheliile. Totul aici este vestire publică și drept urmare ajunge în lume.

Am avut mai înainte mărturia lui Ioan, care depășea cu mult mărturia lui Mesia în Israel; vedem acum rezultatul lucrării sale:

Versetele 35-39

> **Ioan 1.35-39:** A doua zi, Ioan stătea din nou cu doi din ucenicii lui. Și, privind la Isus, care umbla, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Și cei doi ucenici l-au auzit vorbind și L-au urmat pe Isus. Iar Isus, întorcându-Se și văzându-i că-L urmează, le-a spus: „Ce căutați?” Și ei l-au spus: „Rabi (care, tradus, înseamnă: Învățătorule), unde locuiești?” El le-a spus: „Veniți și vedeți”. Au venit deci și au văzut unde locuia,și au rămas la El în ziua aceea. Era pe la ceasul al zecelea.

Nu prezentarea cea mai compleră și clară lucrează de cele mai multe ori asupra altora. Nimic nu lucrează cu așa putere ca expresia bucuriei și încântarea inimii pentru un lucru, care este de valoare. Așa este și aici. »Privind la Isus, care umbla, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”« Cel mai mare născut din femei recunoaște pe Mântuitorul cu respect sincer și ucenicii lui, care l-au auzit, au urmat pe Isus. »El trebuie să crească, eu trebuie să mă micșorez«. Și așa trebuie să fie. Nu Ioan, ci Isus este punctul central: un Om, însă Dumnezeu, căci nimeni nu putea să fie punctul central fără să discrediteze gloria Sa divină. Isus are acest loc, dar El îl are și ca Om. Ce adevăr minunat și ce prețios și încurajator este el pentru

om! Ioan era robul care slujea scopului lui Dumnezeu, și misiunea lui era cel mai bine îndeplinită dacă ucenicii lui Îl urmau pe Isus. Duhul lui Dumnezeu constrânge motivele omenești și pământești. Cum putea în realitate să fie altfel, dacă se credea cu adevărat că El în Persoana sa era Dumnezeu pe pământ? El trebuie să fie pentru toți care Îl cunosc, Punctul central unic, exclusiv și captivant; și era misiunea lui Ioan să-I pregătească calea. În felul acesta lucrarea lui adună oameni pentru Isus, el îi trimite de la sine la Domnul.

Dar dacă Domnul în evanghelia după Matei nu ar fi avut o cetate, o casă, pe care noi putem s-o numim, ar fi rămas neclar aici la Ioan, unde locuia El. Ucenicii au auzit glasul Lui, au venit și au văzut unde locuia El și au rămas toată ziua la El; dar pentru ceilalți locul nu este numit și este necunoscut. Putem înțelege că așa trebuia să fie cu Acela care era nu numai Dumnezeu în Om pe pământ, ci Acesta a fost respins de lume în totalitate. Și așa lucrează viața veșnică în aceia care sunt ai Lui: »De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El« (1 Ioan 3.1 „(3:1) Vedeţi ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiţi copii ai lui Dumnezeu; şi suntem. De aceea nu ne cunoaşte lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.“).

Și lucrarea nu încetează acolo și în timpul acela.

Versetele 40-42

> **Ioan 1.40-42:** Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul din cei doi care auziseră de la Ioan și L-au urmat. Acesta l-a găsit întâi pe fratele său, Simon, și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Mesia” (care, tradus, înseamnă Hristos). Și l-a dus la Isus. Isus, privindu-l, a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu vei fi numit Chifa” (care se traduce: Piatră).

Devine foarte interesant, dacă se studiază cum era prima întâlnire a lui Isus cu aceia care, atunci când L-au primit, au primit viața veșnică în El. Aceștia sunt numiți mai târziu stâlpii noii clădiri, care va înlocui pe cea veche, Locuința lui Dumnezeu în Duhul. Dar toate se concentrează asupra Persoanei lui Isus, la care Simon este adus de fratele său, unul din primii doi, ale căror suflete au fost atrase spre El, chiar dacă ei au recunoscut puțin din gloria Lui. Și totuși a

fost o lucrare dumnezeiască, și venirea lui Simon a fost însoțită de prezentarea trecutului, prezentului și viitorului, care spunea, cine și ce era El, Cel care acum vestea harul oamenilor de pe pământ.

Aici se arată iarăși același principiu. Isus, Imaginea Dumnezeului nevăzut, singura revelare desăvârșită a lui Dumnezeu, este Punctul central recunoscut peste orice concurență. Așa cum relatează evanghelia în Ioan 11, El trebuia să moară, ca să adune pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați și să-i facă una; așa cum El în curând va aduna toate lucrurile împreună, cele din ceruri și de pe pământ, sub stăpânirea lui Hristos (Efeseni 1.10 „(1:10) pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri şi cele de pe pământ;“).

Dar atunci Persoana Lui va putea fi Punctul central *unic* de atracție pentru fiecare, care prin credință a văzut ce este El îndreptățit să fie pentru fiecare creatură. El a venit nu numai să reveleze pe Dumnezeu și să ne arate pe Tatăl în Sine, în Fiul, ci să pună pe toți pe temelia morții și învierii Lui, prin aceea că El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu cu privire la păcat, care a distrus totul. După aceea El trebuia să ocupe locul Său în cer, El, Capul glorificat peste toate ale Adunării, care este trupul Său pe pământ, așa cum noi știm acum. Dar nu vrem să intrăm în detalii în privința aceasta, căci aceasta include descoperirea hotărârilor lui Dumnezeu și a tainelor ascunse din veșnicie și aceasta ne-ar conduce mai degrabă la scrisorile apostolului Pavel. Acesta era vasul ales, care să reveleze aceste minuni creești.

Acum ne preocupăm cu Ioan, care ne lasă să vedem pe Domnul pe pământ ca Om și totuși ca Dumnezeu adevărat, care atrage la Sine inimile tuturor acelora care au fost învățați de Dumnezeu. Dacă El, Isus, nu ar fi fost Dumnezeu, ar fi fost nu numai un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci uneori chiar și cu oamenii. Însă: toată plinătatea Dumnezeirii locuia în El – locuia trupește în El. De aceea El a fost de la început Punctul central dumnezeiesc pentru sfinții de pe pământ, tot așa ca mai târziu, când Omul înălțat era Punctul central în înălțime. Spre El ca și Cap îi unea Duhul ca mădulare ale trupului Său. Aceasta din urmă putea să aibă loc abia după ce mântuirea a făcut-o posibil prin har, însă numai pe baza dreptății.

Ce vedem la Ioan, se referă la gloria Persoanei sale divine: altfel aducerea la Isus ar fi însemnat: despărțire de Dumnezeu, și nu punere deoparte pentru El, cum este în realitate. Însă El a fost și este cu adevărat singurul Punct central revelat, așa cum El este singurul care revelează pe Dumnezeu, deoarece El este Dumnezeul adevărat și Viața veșnică, chiar dacă El a fost revelat în carne și așa a întâmpinat pe om și prin moartea Sa l-a câștigat pentru Dumnezeu.

Versetele 43,44

> **Ioan 1.43-44:** A doua zi, El a vrut să meargă în Galileea; și Isus l-a găsit pe Filip și i-a spus: „Urmează-Mă!” Și Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru.

Este ceva enorm, să fi eliberat de Isus de pustietatea voinței proprii sau de legătura inimii cu voința unui om, care este mai tare decât noi înșine; este ceva enorm, că noi am găsit În El nu numai pe Mântuitorul/Mesia, ci și Punctul central al tuturor revelațiilor, scopurilor și hotărârilor lui Dumnezeu, așa că noi ne strângem *cu* El, pentru că noi ne strângem *la* El. Toate celelalte – oricare ar fi pretextele și afirmațiile care stau la bază – sunt numai împrăștiere și de aceea osteneală zadarnică, dacă nu chiar ceva mai rău.

Dar noi avem nevoie de mai mult și în Isus găsim mai mult, care este nu numai Punctul nostru central, ci realmente vrea sîă fie »Calea« noastră pe pământ, dar nu *din* lume, deoarece El nu este din lume. Căci El este Calea, Adevărul și Viața. Ce binecuvântare este într-o astfel de lume! Ea este acum un pustiu, în care nu există nici un drum. El este Calea. Ne este frică, încotro să mergem, ce pas să facem? Aici sunt căderi, care ne înșală, acolo sunt pericole, care vor să ne îngrozească. Peste toate răsună glasul lui Isus: »Urmează-Mă!« Nici un alt drum nu este sigur. Cel mai bun din robii Lui se poate rătăcii, așa cum toți au făcut. Dar chiar și atunci când nu ar fi așa, *El* spune: »Urmează-Mă!« Creștine, nu mai ezita! Urmează-l pe Isus! Vei găsi o părtășie mai profundă și mai bună cu aceia care sunt ai Lui; dar aceasta o poți avea numai dacă Îl vei urma pe El, căci ei Îl urmează pe El. Ia însă bine seama, ca să fie corespunzător Cuvântului și nu corespunzător propriilor tale gânduri

și sentimente; căci sunt ele mai bune decât ale altora? Caută-ți motivele corespunzător luminii în care umbli. »Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină«. Însă această curăție este asigurată prin aceea, că noi privim la Isus și nu la noi înșine sau la alții. Am văzut destul la noi, dacă ne-am judecat înaintea lui Dumnezeu. Să-L urmăm pe Isus: numai Lui, absolut Lui, Persoanei dumnezeiești pe pământ, se cuvine să-I urmăm. Este adevărata demnitate a unui sfânt; este singura siguranță pentru el, de care trebuie să țină seama înaintea păcatului, care este în el; este cărarea adevăratei smerenii și este cărarea credinței. În privința aceasta să fim siguri de călăuzirea Duhului Sfânt, care este aici ca să-L glorifice, prin aceea că ia din ce este al Lui și ne arată.

Cine a găsit pe Hristos și Îl urmează, va căuta și va găsi în curând și pe alții. Dar aceștia nu sunt totdeauna gata să-L urmeze. Așa dovedesc aici Filip și fiul lui Talmai, care aici nu este numit Bartolomeu, ci Natanael. Și din acest loc învățăm și că un om, care în alte domenii este distins, poate să devină reținut din cauza unor nu puține prejudecăți. Este o lecție aducătoare de vindecare, ca noi să nu fim nici nesăbuiți în așteptările noastre și pe de altă parte nici să nu ne descurajăm, când cineva este încet în a asculta, așa cum deseori putem avea parte.

Versetul 45

> **Ioan 1.45:** Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege și profeții: pe Isus, Fiul lui Iosif, care este din Nazaret.”

Natanael nu a fost câtuși de puțin pregătit pentru aceasta. Cu toată certitudinea inima lui aștepta pe Acela despre care a scris Moise și profeții; dar că Hristos era Isus din Nazaret, Fiul lui Iosif, aceasta trebuia s-o învețe încă. El credea în gloria Persoanei lui Mesia, în măsura în care aceasta a fost descoperită mai dinainte în Vechiul Testament: niciodată nu i-a venit gândul, că Mesia ar putea fi »din Nazaret«, ca să nu mai vorbim de »Fiul lui Iosif«. Căci această cetate era de disprețuit chiar și în ochii unui galileean disprețuit, care fără îndoială simțea cu atât mai mult reputația morală rea pe baza propriei evlavii practice. Dacă Filip ar fi spus: „din Betleem,

Fiul lui David”, atunci nu ar fi venit un astfel de șoc peste iudeii care așteptau. Dar Domnul este privit aici în adevăr ca Acela care stă peste toate relațiile pământești; și numai de aceea El a putut să vină și la cei mai de jos. Căci El era Fiul lui Dumnezeu, care a venit la Nazaret, și numai așa se putea spune, că El »era din Nazaret« și era »Fiul lui Iosif«.

Oricum ar fi, Natanael nu își ascunde îndoiala.

Versetul 46

> **Ioan 1.46:** Și Natanael i-a zis: „Poate fi ceva bun din Nazaret?” Filip i-a spus: „Vino și vezi!”

Dar aici cineva trebuia să vadă altfel decât a văzut până atunci. Căci Isus, care a văzut pe Natanael venind la Sine, l-a făcut să audă cuvintele harului, care desigur l-au surprins pe Natanael, când el a fost salutat în felul acesta.

Versetul 47

> **Ioan 1.47:** Iată, cu adevărat un israelit, în care nu este viclenie.

Când Duhul prorociei lucra coform Psalmului 32, el trebuia să aibă parte în curând de Duhul primirii și libertății, cu care Fiul eliberează.

Versetul 48

> **Ioan 1.48:** Natanel I-a spus: „De unde mă cunoști?” Isus a răspuns și i-a zis: „Înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut, când erai sub smochin.”

În această evanghelie El este pretutindeni și întotdeauna Dumnezeu. Chiar pe neobservate, Isus a văzut pe Natanael. El l-a văzut acolo unde el cu siguranță a crezut că nu va fi observat de nimeni; dar El, care a auzit gândirea inimii lui în locul acela »sub smochin«, l-a și văzut acolo! Aceasta este dovada de netăgăduit a

gloriei Sale proprii, a atottștiinței Lui și a atotprezenței. Și totuși, Acela care l-a văzut era evident un Om din carne și sânge. El nu putea fi altcineva, decât Mesia Cel făgăduit – decât Emanuel, tovarășul Domnului, »Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele veșniciei« (Mica 5.2 „(5:2) „Şi tu, Betleeme, Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieşi cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternităţii“.“). Prejudecata lui a dispărut imediat, așa cum dispare ceața înaintea soarelui, când acesta lucește în toată strălucirea lui. El nu ar fi fost în stare să-și explice legătura cu Nazaret sau cu Iosif; dar un om bun nu ar putea să se împotrivească luminii Aceluia – numai un om rău s-ar putea împotrivi – care cunoștea toate lucrurile și li se adresa în har, ca să câștige inima lui Natanael și inima fiecărui om care aude Cuvântul Său și se teme de Dumnezeu. Și aceasta este valabil începând de atunci și până acum.

Dar aici se comunică mai mult. Desigur măslinul nu este numai o realitate sau un lucru de sine stătător, ci el are și aici semnificația pe care o are în genere în Scriptură. În marea prorocie a Domnului nostru, smochinul este folosit ca simbol al națiunilor; și nu ne putem îndoi, că și aici este la fel. Dacă Natanael se gândea acolo în inima lui înaintea lui Dumnezeu la Mesia Cel așteptat și la nădejdea poporului ales, așa cum făceau mulți în timpul acela, însuflețiți de Ioan Botezătorul – da, ei gândeau deja, dacă nu cumva el era Hristos sau nu (Luca 3.15 „(3:15) Iar pe când poporul era în aşteptare şi toţi se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan, dacă n-ar fi el Hristosul,“) – atunci putem să înțelegem mult mai bine cu ce putere uriașă cuvintele lui Isus trebuie să fi atins inima și conștiința israelitului în care nu era viclenie. Aceasta pare să fie confirmat cu putere prin propria lui mărturisire!

Versetul 49

> **Ioan 1.49:** Natanael a răspuns și i-a zis: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

Era o mărturisire care se potrivea foarte exact cu privire la Mesia, corespunzător Psalmului 2. Mesia trebuie să fie Isus din Nazaret, Fiul lui Iosif; dar El putea fi și nu era nimeni altul decât »Împăratul

meu [al DOMNULUI]« și »Fiul« (Psalmul 2.6,12 „(2:6) „Şi Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfinţeniei Mele“.“ „(2:12) Sărutaţi pe Fiul, ca să nu Se mânie şi să nu pieriţi pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând. Ferice de toţi care se încred în El.“), chiar dacă nu era uns pe Sion, pe muntele sfințeniei DOMNULUI. Natanael era acum tot așa de săritor și hotărât, așa cum înainte fusese încet și precaut.

Și Domnul nu a oprit fluviul harului și adevărului, și Natanael nu a trebuit să împrumute puține vase, până nu a mai existat niciunul, ca să preia binecuvântarea care încă va mai curge.

Versetele 50,51

> **Ioan 1.50-51:** Isus a răspuns și a zis: „Pentru că ți-am spus: ‚Te-am văzut sub smochin’, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” Și El i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului.

Era gloria mesianică orizontul a ceea ce a văzut sufletul lui Natanael și a mărturisit în Isus? Nu „mai târziu”, ci »de acum încolo«, „de astăzi” ucenicii, în timp ce puterea pământească se lăsa încă așteptată, trebuiau să vadă cerul deschis și omagiul adus de locuitorii lui minunați lui Mesia cel lepădat, Fiului Omului. Lui trebuie să-I slujească toate popoarele, națiunile și limbile, când El va începe domnia Lui veșnică, care nu va trece, și care este o împărăție care nu va fi nimicită. Aceasta era cu adevărat »lucruri mai mari«; arvuna pentru aceasta a văzut-o Natanael în odihna îngerilor lui Dumnezeu asupra Lui, pe care omul L-a desconsiderat și pe care națiunea, spre rușinea ei proprie și pieirea ei L-a detestat, ceea ce însă a condus la îndeplinirea hotărârilor lui Dumnezeu și la o măsură incomparabil mai mare de binecuvântare și glorie decât în Israel sau în țara lor. Cititorul poate vedea aceasta în Psalmul 8, în mod deosebit dacă el ține seama cum aceasta este dezbătut în 1 Corinteni 15, Efeseni 1 și Evrei 2.

Adnotare

[1] emanare: rezultarea tuturor lucrurilor din Unul care nu se schimbă, desăvârşit, divin (învăţătura neoplatonică şi gnostică); conform acesteia lumea şi fiinţele au rezultat din Dumnezeu printr-un proces în trepte („emanaţia”). (redacţia SW)

[2] Avatara: (Sanscrit, masculin, textual: „cel care coboară”) +n hinduism este manifestarea corporală a unui dumnezeu în om sau animal. (redacţia SW)

[3] Hegelianism: curent în filozofie după numele lui Hegel, care era adeptul principiului: „Ceea ce este real este totul.” (redacţia SW)

[4] Philonism: amestecul filozofiei greacă cu teologia iudaică:

- acelaşi adevăr se găseşte la iudei şi la greci

- interpretarea alegorică a Vechiului Testament. (redacţia SW)

[5] Platonismul: curent în filozofie după Platon. (redacţia SW)

[6] Manichaeism: religie mondială gnostică a antichităţii târzii şi începutul Evului Mediu, care a rezultat dintr-un dualism radical: domnitorului împărăţiei luminii (deseori pus pe aceeaşi treaptă cu Dumnezeul Vechiului Testament) îi corespunde împăratul întunericului (diavolul sau ahriman). (redacţia SW)

[7] Authorised Version = traducerea King-James, traducerea engleză a Bibliei din 1611. (redacţia SW)

[8] Authorised Version = traducerea King-James, traducerea engleză a Bibliei din 1611. (redacţia SW)

[9] Gnosticism: din greacă de la *gnósis* = „cunoaşterea”, învăţătură religioasă ezoterică a secolului 2 şi 3, neagă încarnarea, judecă negativ lumea materială şi corpul (redacţia SW)

[10] Demiurg: din greacă *demiourgós* = „creator, meşteşugar”; în gnosis o figură mitologică. „redacţia SW)

Tradus de la: Das Johannesevangelium (1)

Traducere: Ion Simionescu